

בבית המשפט העליון

בש"פ 1465/17

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

העורר: חכמת נעאמנה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטת ת' ניסים שי) ב-מ"ת 60739-11-16 מתאריך 09.02.2017

בשם העורר: עו"ד טבאג'א חסאן

בשם המשיבה: עו"ד תומר סגלוביץ'

החלטה

1. לפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטת ת' ניסים שי) ב-מ"ת 60739-11-16, בגדרה הוחלט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים) התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

להלן אביא את עיקרי הנתונים הצריכים לעניין.

רקע עובדתי

2. בתאריך 27.11.2016 הוגש כנגד העורר כתב אישום לבית המשפט המחוזי הנכבד. בחלק הכללי לכתב האישום נטען כי התנועה האיסלאמית הפעילה בהר הבית פרויקט בשם: "מוראביטון", אשר במסגרתו, כך נטען, פוזרו ברחבי הר הבית קבוצות של פעילים, שפיקחו על הכניסה להר הבית, וזאת כדי להביא להפחיד ולהדיר מבקרים יהודים ונוצרים מלהגיע למקום. לפי הנטען, לפעילות המוראביטון – השפעה ניכרת על המתח הביטחוני, והחל מחודש ספטמבר 2015, היא הובילה לגל של אלימות בישראל, אשר במהלכו בוצעו פיגועים על רקע המתחות בהר הבית.

3. בחלק הכללי של כתב האישום נטען עוד כי פעילי מוראביטון (להלן: הפעילים) קיבלו תשלום תמורת נוכחותם בהר הבית באמצעות חברות שונות, שהוקמו לצורך זה, תחילה באמצעות חברת "אימעאר אלקאצא ואלמוקאדסאת" (להלן: איעמאר), עד להכרזתה על ידי שר הביטחון בתאריך 12.08.2014 כהתאחדות בלתי מותרת. לאחר מכן, כך נטען, התשלומים הועברו באמצעות חברת "אלפג'ר לאומנות וספרות בע"מ" (להלן: אלפג'ר), וחברת "המוסלמיות למען אלקאצא", עד שבתאריך 29.12.2014 אף חברות אלו הוכרזו על ידי שר הביטחון כהתאחדויות בלתי מותרות. לפי הנטען בחלק הכללי של כתב האישום – בהמשך, בתאריך 08.09.2015, שר הביטחון הכריז גם על מוראביטון (ואחרים, הנזכרים בכתב האישום) כהתאחדות בלתי מותרת. לאחר מכן, כך נטען, שר הביטחון הכריז בתאריך 15.11.2015 אף על התנועה האיסלאמית כהתאחדות בלתי מותרת. עוד נטען כי במהלך שנת 2014 העורר שימש כיו"ר איעמאר, ו-יחיא סוטרי (להלן: סוטרי) שימש כחבר ועד ב-איעמאר.

4. לפי עובדות כתב האישום – העורר ו-סוטרי לא השלימו עם הכרזות שר הביטחון לעניין ההתאחדויות הבלתי מותרות הנ"ל, והם ביקשו להמשיך את פעילותן. לפי הנטען, במהלך חודש דצמבר 2015, וכחודש לאחר ההכרזה על התנועה האיסלאמית כהתאחדות בלתי מותרת, העורר פנה אל סוטרי, והשניים קשרו קשר לנהל ולקיים מנגנון, שתכליתו היתה להמשיך את מימון פעילות המוראביטון בהר הבית באמצעות העברת כספים לתשלום משכורות לפעילים, וכן עבור מימון הנסיעות, ותשלום משכורת ל-סוטרי. במסגרת הקשר, כך נטען, סוכם כי העורר יעביר את כספי מימון הפעילות אל סוטרי, וכי סוטרי יגייס וידאג לעליית הפעילים להר הבית, ויקבל עבור פעילותו משכורת בסך 7,000 ש"ח. לפי הנטען, העורר ו-סוטרי סיכמו ביניהם, בין היתר, כי התשלום עבור פעילות זו יועבר מהעורר לסוטרי במזומן, ולאחר מכן הוא יועבר מ-סוטרי לפעילים שונים, וכל זאת, כך נטען, במטרה להסוות את הפעילות הכספית האמורה.

5. בכתב האישום נטען עוד כי בהתאם לקשר הנ"ל – החל מחודש דצמבר 2015 ועד לחודש ספטמבר 2016 – העורר העביר לסוטרי כספים, מדי שבוע, במפגשים שהם קיימו ביניהם במקומות שונים בצפון הארץ, בסכום מצטבר של כ-740,000 ש"ח. לפי הנטען, המפגשים בין השניים נתקיימו במקומות פתוחים, וזאת מחשש להאזנות סתר. לפי הנטען, סוטרי העביר את כספי התשלום לפעילים בשתי דרכים עיקריות:

(א) העברת כספים לפעילים בירושלים – במסגרת זו, כך נטען, בין החודשים דצמבר 2015 – פברואר 2016, העורר העביר מדי חודש כספי טרור בסך של 80,000 ש"ח לטוטרי, ולאחר מכן, לפי הנטען, טוטרי הסווה את הכספים בדרכים שונות, המפורטות בכתב האישום, ותוך הסתייעות באחרים – עד שהם הועברו לבסוף לפעילים בירושלים.

(ב) העברת כספים באמצעות אחראי אזור – במסגרת זו, כך נטען, טוטרי פיתח מנגנון לפיו בכל כפר ימונה אחראי אזור, שידאג לעליית פעילים מכפרו להר הבית. לפי הנטען, במסגרת הקשר, העורר העביר לטוטרי סכום מצטבר של 500,000 ש"ח, ו-טוטרי העביר סכומים אלו לאחראי האזור. עוד נטען כי עובר לתאריך 15.02.2015, ולאחר ההכרזות על איעמאר, ו-אלפג'אר כהתאחדויות בלתי מותרות – העורר הנחה את טוטרי לפתוח חברה, וכן חשבון בנק על שם החברה, וזאת, כך נטען, כדי להעביר בדרך זו כספים לצורך המשך פעילות ההתאחדויות הבלתי מותרות, וכך שמקור הכסף יוסווה. לפי הנטען, בתאריך 15.02.2015 טוטרי פתח חברה בהתאם למוסכם, אך בסופו של דבר לא נעשה שימוש בחברה ובחשבון הבנק לצורך האמור.

6. כתב האישום מייחס לעורר את ביצוען של העבירות הבאות: חברות, נשיאת משרה, ומתן שירות להתאחדות בלתי מותרת – עבירה לפי סעיף 85(א), (ב) ו-(ג) לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945; הלבנת הון – עבירה לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000; איסור פעולה ברכוש למטרות טרור – עבירה לפי סעיף 8 לחוק איסור מימון טרור, התשס"ה-2005; וקשירת קשר לביצוע פשע – עבירה לפי סעיף 499 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (לעניין תחולה והוראת מעבר – ראו: סעיפים 100(ב), ו-101(א) לחוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016).

7. למען שלמות התמונה אציין כי בתאריך 27.11.2016 הנ"ל הוגש לבית המשפט המחוזי הנכבד כתב אישום נפרד כנגד: טוטרי, עבד אל כרים (להלן: עבד), ו-אסמאעיל הואני (להלן: אסמאעיל), המייחס להם, בין היתר, עבירות של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור; וחברות, נשיאת משרה ומתן שירות להתאחדות בלתי מותרת, בגין האירועים, מושא כתב האישום בעניינו של העורר (ראו: ת"פ 60795-11-16).

8. בד בבד עם הגשת כתב האישום כנגד העורר – המשיבה הגישה בקשה למעצרו של: טוטרי, עבד, אסמאעיל, ו-העורר (להלן יחד: הנאשמים) עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם. במסגרת הבקשה, המשיבה טענה כי יש בידיה ראיות לכאורה מספקות להוכחת אשמתו של העורר. המשיבה טענה עוד כי בעניינו של העורר, נוכח

המיוחס לו בכתב האישום, קמה עילת מעצר סטטוטורית, וכי תפקידו המהותי של העורר במימון הפעילות הנטענת בכתב האישום – מחזק את מסוכנותו. המשיבה טענה עוד כי בנסיבות העניין אין חלופת מעצר, אשר תאיין את המסוכנות הנשקפת מהעורר, ועל כן ביקשה לעצור אותו עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

9. בתאריך 04.01.2017 בית המשפט המחוזי הנכבד דן בבקשת המעצר של הנאשמים. במסגרת זו, בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי קיימות ראיות לכאורה כנגד הנאשמים להוכחת המיוחס להם בכתב האישום – איש לפי חלקו, וכן כי קיימת בעניינם עילת מעצר. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע ביחס לעורר – כי העורר אמנם מכחיש את החשדות נגדו, אך יחד עם זאת, נקבע כי עדותו של סוטרי קושרת את העורר להתארגנות, כמי שיזם אותה, וכמי שעמד בראשה. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע עוד, בין היתר, כי עדותו של סוטרי מתיישבת אף עם עדויותיהם של: עבד, ו-אסמאעיל, והיא מהווה חיזוק לכאורי למיוחס לעורר. בית המשפט המחוזי הנכבד ציין עוד כי העבירות המיוחסות לעורר מקימה בעניינו עילת מעצר סטטוטורית. עוד נקבע כי המסוכנות הנשקפת מהעורר, מתעוררת גם לנוכח המעשים הלכאוריים המיוחסים לו, היקפם ומהותם. בצד זאת, בית המשפט המחוזי הנכבד הפנה את הנאשמים, מבלי להביע בכך עמדה, לשירות המבחן – לצורך עריכת תסקיר מעצר בעניינם.

תסקיר המעצר

10. בתאריך 31.01.2017 שירות המבחן הגיש תסקיר מעצר בעניינו של העורר. במסגרת התסקיר, שירות המבחן עמד על כך שהעורר הוא כבן 37 שנים, נשוי, ואב לשלושה. העורר השלים תואר ברפואה במולדובה בשנת 2006, ואולם הוא טרם עבר מבחן הסמכה לרפואה בישראל. לפי האמור בתסקיר, העורר גורש מלימודיו ברומניה יחד עם סטודנטים נוספים, בשנה השלישית ללימודיו, וזאת לטענת העורר, בעקבות אורח חייהם הדתי. שירות המבחן התרשם כי העורר נמנע מלחשוף מידע נוסף ביחס לאירוע זה. שירות המבחן העריך עוד כי העורר התקשה לשתף בתחושותיו האמיתיות גם בנוגע לכך שעם חזרתו לישראל הוא נעצר בחשד לעבירות ביטחוניות, אך לא הועמד לדין. שירות המבחן מסר כי העורר מתקשה להתבונן לעומק בנסיבות מעצרו, ואיננו מזהה סיכונים בהתנהלותו.

נוכח כל האמור, שירות המבחן העריך כי לא ניתן לשלול סיכון להישנות מעשים דומים בעתיד מצידו של העורר. לאחר מכן, שירות המבחן מצא כי חלופת המעצר שהוצעה, בפיקוחן של אמו ורעייתו של העורר – איננה מתאימה, לאחר שלא נמצא כי מדובר בדמויות סמכותיות עבורו.

בסיכום הדברים – שירות המבחן לא בא בהמלצה על שחרורו של העורר ממעצר.

החלטת בית המשפט המחוזי הנכבד

11. בתאריך 09.02.2017, בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי עוצמת המסוכנות הנשקפת מהעורר הינה ב"מדרג הגבוהה", בשים לב למיחוס לו בכתב האישום כמארגן הפעילות הבלתי חוקית, יוזמה ומממנה (ראו: פסקה 18 להחלטה). בית המשפט המחוזי אימץ גם את המלצת שירות המבחן, מהנימוקים האמורים בה, וקבע כי לאור המסוכנות הנשקפת מהעורר, מאפייני אישיותו, והמשמורניות המוצעות, אשר לא נמצאו מתאימות – לא ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת מהעורר באמצעות חלופת מעצר. בהקשר למפקחות – יש לציין כי בית המשפט המחוזי הנכבד שמע בעצמו את המשמורניות המוצעות, אך מצא כי הן מגלות הזדהות רבה עם מעשיו של העורר, ועל כן קבע כי הן אינן יכולות לשמש עבורו כמפקחות מציבות גבול. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע עוד כי בהתחשב בחלקו של העורר בפרשה, חומרת המעשים המיוחסים לו, והאמור בתסקיר – אין גם מקום לבחון את מעצרו של העורר בתנאי פיקוח אלקטרוני.

לפיכך, ובסיכום הדברים, בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי העורר ייעצר עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

החלטה זו היא מושא הערר שבפני.

טיעוני העורר

12. בא-כוח העורר ממקד את טענותיו בעניין ההחלטה שלא לשחרר את העורר לחלופת מעצר, או למעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני. הוא מוסיף כי הוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה, אך טוען לחולשה ראייתית וכירסום בראיות לכאורה (ראו: פסקה 1 לערר). לטענת בא-כוח העורר, כנגד העורר קיימת ראיה לכאורה יחידה בדמות הודעתו המפלילה של סוטרי, אך זו, לשיטתו, נגבתה תוך הפעלת לחץ פיזי ונפשי פסול, שכללה את ניצול מצוקתו הבריאותית והטעייתו בידי חוקריו. בא-כוח העורר מטעים כי בעניין זה אף הוגשה מטעם בא-כוחו של סוטרי בקשה ל"משפט זוטא" לבית המשפט המחוזי הנכבד.

13. בא-כוח העורר טוען עוד כי סוטרי, עבד, ו-איסמעיל מסרו בחקירותיהם כי לא ביצעו כל עבירה. לשיטת בא-כוח העורר – כתב האישום מבוסס על הנחה שגויה לפיה ישנה זהות בין פעילות "ריבאט", בה הנאשמים הודו, לכאורה, ושהיא, לגירסתו, פעילות חוקית שאופייה דתי, לבין פעילות בלתי חוקית במסגרת המוראביטון, מושא כתב האישום, המיוחסת להם.

14. לגישת בא-כוח העורר, בית המשפט המחוזי הנכבד שגה גם בכך שהבחין בין ענייניו של העורר לזה של סוטרי, באשר לדבריו לא היה מקום, בשלב זה של ההליכים, לקבוע כי העורר לכאורה הוא היוזם ומארגן הפעילות המתוארת בכתב האישום.

15. לבסוף בא-כוח העורר טוען עוד כי, בית המשפט המחוזי הנכבד טעה בהחלטתו לעצור את העורר עד לתום ההליכים, שעה שראה להורות על מעצרו של סוטרי בתנאי פיקוח אלקטרוני, וזאת, מאחר והדבר נוגד את עקרון השוויון. בא-כוח העורר עומד גם על נסיבותיו האישיות של העורר, שפורטו בתסקיר, ובפרט על הפגיעה של המעצר בהליכי הסמכתו של העורר כרופא, ועל כך, שלשיטתו, האמור בתסקיר – חיובי בעיקרו, וזאת אף ששירות המבחן נמנע מהמלצה על שחרורו של העורר לחלופת מעצר.

הדיון בבקשה

16. בדיון שנערך לפני בערר – בא-כוחו של העורר חזר על טענותיו בערר. במסגרת זו בא-כוח העורר חזר והשיג, בין היתר, על קבילות הודעתו של סוטרי, וטען כנגד משקלה של חוות דעת המומחה מטעם המשיבה לעניין פעילות המוראביטון (להלן: חוות הדעת). הוא טען עוד כי כתב האישום לא מייחס לעורר כל פעילות אלימה, וציין כי העורר גם נעדר עבר פלילי. בא-כוחו של העורר עמד גם על הפגיעה של המעצר בעורר, ועל נסיבותיו האישיות, המצדיקות, לשיטתו, את השמתו במעצר בפיקוח אלקטרוני.

17. בא-כוח המשיבה טען, מנגד, כי דין הערר להידחות. בהקשר זה בא-כוח המשיבה הציג את הראיות לכאורה הקיימות כנגד העורר. לשיטת בא-כוח המשיבה, נוכח: המסוכנות הנשקפת מהעורר, תסקיר שירות המבחן בענייניו, שאיננו חיובי, ואי התאמת המשמורניות המוצעות בידי העורר – לא ניתן להסתפק כאן רק במעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני.

דיון והכרעה

18. לאחר עיון בערר, בנספחיו, ובחומר החקירה שהוגש לי, ושמיעת טיעוני באי-כוח הצדדים – הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות. להלן יובאו בקצרה נימוקיי להחלטתי זו.

19. מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו דורש את התקיימותם של שלושה תנאים מצטברים: עילת מעצר, ראיות לכאורה לאישומים, והעדר חלופה מתאימה (ראו: סעיף 21 לחוק המעצרים; בש"פ 2349/16 לב נ' מדינת ישראל (09.05.2016)). בעת ההכרעה האם לשחרר את הנאשם לחלופת מעצר על בית המשפט לאזן בין עצמת עילת המאסר לבין עצמת הראיות לכאורה (ראו: בש"פ 879/17 פלוני נ' מדינת ישראל (06.02.2017)). לצורך בחינת היתכנותה של חלופת מעצר, קיימת "מקבילית כוחות", בין עוצמת הראיות לכאורה לבין מידת ההגבלה על חירותו של הנאשם. בהקשר לכך נפסק כי: "חלופת המעצר נגזרת, בין השאר, מעוצמתן של הראיות לכאורה להוכחת אשמתו של הנאשם, וכן ממעמדה ומעוצמתה של עילת המעצר העומדת נגדו" (ראו: בש"פ 5109/15 ביטון נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (30.07.2015)); בש"פ 567/16 מלול נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (01.03.2016)). עוד נפסק כי טענות בדבר כרסום בתשתית הראייתית מוגבלות לטענות בדבר ראיות חדשות, או התפתחויות חדשות בשמיעת ההוכחות. בפסקה נאמר בהקשר זה כי טענות כאלה יהא בכוחן להביא לשינוי החלטת המעצר עד תום ההליכים רק במקום שהן מצביעות על "שינוי דרמטי" בראיות התביעה (ראו: בש"פ 388/15 דלו נ' מדינת ישראל (29.01.2015)).

לאחר שהוצגו הכללים הרלבנטיים – אעבור לניתוח הפרטני.

עילת המעצר

20. בענייננו, המיוחס לעורר בכתב האישום מקים נגדו חזקת מסוכנות סטטוטורית, מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(2), בשילוב עם סעיף 35(ב) לחוק המעצרים. המסוכנות הנשקפת מהעורר עולה גם מכתב האישום, המייחס לו עמידה בראש של פעילות בלתי חוקית על רקע ביטחוני, אירגוניה, ומימונה. בתוך כך הוא אף מואשם כי גייס את סוטרי והעסיק אותו לשם גיוס מפעילים נוספים. מדובר בעבירות שבוצעו לכאורה על רקע אידיאולוגי, ויש בדבר כדי לחזק את יסוד המסוכנות הנשקפת מהנאשם (ראו: בש"פ 6539/15 מדינת ישראל נ' אבו סאלח, פסקה 15 (19.10.2015)); בש"פ 5859/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (29.08.2016)).

21. זאת ועוד – אחרת. שירות המבחן לא בא בהמלצה לשחרר את העורר לחלופה. בית המשפט, כך נפסק, אמנם איננו כבול להמלצותיו של שירות המבחן, ואולם, נדרשים טעמים מבוססים כדי לסטות מהמלצה שלילית שניתנה על ידו (ראו: בש"פ 5873/16 אבו עגינה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (07.08.2016)). לא מצאתי טעמים כאלו בעניינו של העורר.

ראיות לכאורה

22. אפנה עתה לבירור שאלת עוצמת הראיות לכאורה בעניינו של העורר, והשאלה האם חל כרסום בהן, כטענתו. בעת בחינת ראיות לכאורה – בית המשפט נדרש להעריך באופן הסתברותי את המשקל הלכאורי של הראיות בתיק החקירה, והאם יש סיכוי סביר להרשעה, וזאת מבלי לקבוע מסמרות ביחס למהימנותן, או למשקלן (ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996); בש"פ 31/16 אלפיניש נ' מדינת ישראל (14.01.2016); בש"פ 1021/17 פלוני נ' מדינת ישראל (15.02.2017)).

23. בנסיבות העניין לא מצאתי כי לעת הזו חל כרסום בראיות לכאורה בעניינו של העורר. בתמצית, הראיות לכאורה כנגד העורר מבוססות על שלושה אדנים עיקריים:

(א) טוטרי מפליל לכאורה את העורר, לא אחת, במעשים, מושא כתב האישום, וזאת בהקשרים שונים (ראו, למשל: זכ"ד מתאריך 04.11.2016, שורה 31 ואילך; הודעה מתאריך 07.11.2016, עמ' 2-4; זכ"ד מתאריך 09.11.2016, שורות 6-9; הודעה מתאריך 13.11.2016, עמ' 2-3; זכ"ד מתאריך 13.11.2016, שורה 23; זכ"ד מתאריך 14.11.2016, פסקה 14; זכ"ד מתאריך 17.11.2016, שורה 13).

(ב) עבאטי מתאר בהודעתו במשטרה את פעילות המוראביטון. בהקשר זה הוא מסר, בין היתר, כי העורר: "היה המנהל הכללי של אעמאר אל אקצה ולאחר מכן היה אחראי על אלפג'ר ומוסלמיות למען אלאקצא...". עבאטי הוסיף עוד כי העורר אחראי "עוד היום" לנושא המוראביטון (ראו: הודעה מתאריך 31.03.2016, עמ' 3, שורה 61).

(ג) עבד ו-אסמעיל הודו בחקירותיהם במיוחס להם בכתב האישום שהוגש נגדם, וגירסתם מתיישבת עם גירסתו המפלילה של טוטרי (ראו, למשל ביחס לעבד: הודעה מתאריך 06.11.2016; זכ"ד מתאריך 07.11.2016, שורות 35 ואילך; זכ"ד מתאריך 08.11.2016; הודעה מתאריך 09.11.2016; זכ"ד מתאריך 20.11.2016, שורה 6; ראו,

למשל, ביחס לאסמעייל: זכ"ד מתאריך 14.11.2016, שורה 11 ואילך). עבד מסר גם כי העורר: "משמש כאחראי על הפעילים תחתיו נמצא יחיא סוטרי" (ראו: זכ"ד מתאריך 06.11.2016, שורה 59).

24. סוטרי אכן העלה בפני בית המשפט המחוזי הנכבד "טענות זוטא" כנגד חוקיות גביית הודעותיו (ראו: נספח ג' להודעת הערר), ואולם מקומן של טענות אלה להתברר בהליך העיקרי, ולהיעשות על-ידי הערכאה המבררת (ראו: בש"פ 297/09 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 4 (12.01.2009)).

גם יתר טענותיו של העורר לעניין: משמעותה של פעילות העורר והנפקות שיש לייחס לכך, משקלה של חוות הדעת מטעם המשיבה, וההשלכות הנטענות של מועד הפסקת הפעילות על ידי העורר – ייבחנו אף הן בבוא העת, ככל שתועלינה, בתיק העיקרי, ואינני מביע כל עמדה בהקשר זה.

חלופה

25. בפסיקתנו נקבע כי בצד בחינת קיומן של ראיות לכאורה, ועילת מעצר – יש לבדוק האם קיימת אפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרורו של הנאשם לחלופת מעצר, או למעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני, וזאת גם בעבירות המקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית (ראו: בש"פ 2347/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (19.04.2016)).

בענייננו, כאמור, התסקיר בעניינו של העורר – שלילי; החלק המיוחס לעורר בפרשה – מרכזי, והמשמורניות שהוצעו על ידו, לא נמצאו מתאימות – הן על ידי שירות המבחן והן על ידי בית המשפט המחוזי הנכבד. אציין גם כי אישום בעבירות המנויות בסעיף 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים – איננו מצדיק, ככלל, בהיעדר טעמים מיוחדים שיירשמו, הנוגעים לנסיבות ביצוע העבירה, או לנסיבות המיוחדות של הנאשם – מעצר בתנאי איזוק אלקטרוני (ראו: סעיף 22(ב)(1) לחוק המעצרים; בש"פ 6197/16 בוהדנה נ' מדינת ישראל (04.09.2016)). לא מצאתי כי מתקיימים כאן טעמים מיוחדים שכאלו.

26. לבסוף, לא מצאתי גם לקבל את טענת העורר לעניין האבחנה בין עניינו של העורר לעניינו של סוטרי. נפסק כי בעת ההכרעה בענייני מעצר יש להקפיד, ככלל, על עיקרון השוויון, אולם: "כאשר קיים שוני רלבנטי – יכולה להיות הצדקה לתוצאה שונה, שהרי הכלל הוא כי: "איש באישומו יעצר" (ראו: בש"פ 6145/16 אבוחצירא נ'

מדינת ישראל, פסקה 17 (15.09.2016). בענייננו, בית המשפט המחוזי הנכבד איבחן בין העורר לבין סוטרי, שנעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני, על יסוד: חלקם השונה בפרשה, ההתרשמות החיובית של שירות המבחן מהמשמורנים שהוצעו על ידי סוטרי, ונסיבות אישיות נוספות. מדובר בשוני רלבנטי בין השניים, אשר לא ראיתי מקום להתערב בו.

27. סוף דבר – העדר נדחה.

ניתנה היום, כ"ח באדר התשע"ז (26.3.2017).

ש ו פ ט